

Поноћни титрају – Јелена Трајановски Станковић

ДА ЈЕ ШТО НИЈЕ

Да су се сатови божји другачије поклопили,
И стазе нам једна уз другу стајале тик
Можда би се наши дланови страшћу склопили
Можда бих била баш твоја а ти мој љубавник.

Да је време некако помешало правила
И да су нам јуче и сада истовремено текли
Можда бих ти на грудима усне оставила
И можда, можда тако све бисмо рекли...

Да су животи играчке које се могу преслагати
И да се могу понављати на начина небројено...
Ех, можда неке даљине не бисмо морали лагати,
Можда би све што јесам било само за тебе скројено.

Да смо се негде у том немогућем срели
И да смо тако у тој илузији друге стварности ткали
Можда бисмо се јако волели и под исти кров хтели,
И можда за друго никад не бисмо знали.

Да оно што је није неумитна и једина збиља,
Пуна неких ограда за душе, за чежњу, за тела...
Али, знаш да међу нама снева толико граница, миља,
Иста питања, стварношћу бојена поврх уморних чела.

НЕЋУ ДА МИ КАЖЕШ

Нећу да ми кажеш да ме волиш
Јер се онда речи кô перле разлете
Срљају у мрачне ћошкове саме.
Не, не говори ми да ме волиш.
Само се у мом оку смеј као дете
И пољуби ми у поноћ обнажено раме.

Али, никада немој рећи да ме волиш!
Знаш, неке жене за речи живе и њих дишу,
Оне су им хлеб и вода без обећаног сутра.
Не причај ни себи о том да ме волиш.
Дозволи уснама да по образу ми пишу
Тајне поруке које тражим сваког јутра.

Зашто би ми икад рекао да ме волиш?
Равнице спавају у незнању да ходамо
Преко њих једно другом на јастук.
Све ми шапни, ал' прећути да ме волиш.
Љубав празно одјекује када је одамо
Нека пламти, нека тиња уз вечити мук.

ТРЕБА МИ

Треба ми једна бела хаљина
Полупрозрачна са три сјајна дугмета
И да мирише на лаванду
И нека трака боје сутона
Да увежем машину око снова

Који као несташна дечурлија
Вире из дуге плетенице
Која ми чува ситна плећа.
Треба ми поље мака на уснама
И две дивље јагоде на образима
Летњи пљусак на трепавицама
И звезда Северњача у десном оку
Нека у левом буде поноћна тишина
И вулкан изнад Напуља на грудима
Што те претећи гледа неуништив
И ластавице покрај обрва да могу побећи

Ако ти ни тада не будем требала.

